

ŠEIMYNA

NR. 139
JĖZAUS KRISTAUS
GIMIMAS
(ŠV. KALĖDOS)
2024 12 25

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys

Šioje Šventėje noriu palinkėti prisipildyti, ar tiesiog save (ir kitus tuo pačiu) apdovanoti... Nebūti tuščiais. Su Dangaus pagalba tai padaryti. Dangaus Dovanos šventę švenčiant, tikiu, kad žinome, kad mus Dangus pripildo. Taip, tam pajusti - reikia laiko... Daug laiko. Laiko išlaukti; laiko sukurti; laiko priimti ir padovanoti; laiko kantriai pabūti; laiko suprasti ir atrasti; laiko pamatyti ir pradžiugti; laiko dirbti ir pailsėti; laiko sau ir paskui kitiems; laiko eiti ar važiuoti; laiko susipykti ir atleisti; laiko pavargti ir pailsėti; laiko švęsti ir gyventi savo gyvenimą; laiko priimti savo laiką, kaip dovaną ir laiko mirti viskam, kas turi mirti; laiko būti tiesiog būti viskame, kame esi... Viskam tam, ir daugybei kituose dalykuose ar įvykiuose reikia laiko, ir būti patiems visame tame...

VISAM VISAM TAM, SAU (paskui ir kitiems) DUOKIME, DOVANOKIME LAIKO!

Laiką virti kavą. Laiką kepti sausainius. Laiką svarbiems pokalbiams ir pokalbiams apie niekus. Laiką tylai ir laiką triukšmui. Laiką susitikimams su kažkuo labai svarbiu. Laiką kartu kurti ir kartu matyti.

Laiką naujiems ir seniems žmonėms. Laiką nuvažiuoti į svečius pas tėvus. Ir laiką apkabinti savo vaikus ar tėvus, ar senelius. Laiką sutikti kažką reikšmingo ir laiką išsiskirti su kažkuo, kas jau neturi reikšmės. Laiką knygoms, tylai, vienatvei. Laiką šokiams džiaugsmo jausme. Laiką triumfui ir laiką susitaikymui su nesėkmėmis. Laiką pajusti kiekvieną savo gyvenimo minutę. Laiką ryto tylai ar nakties šaltukui pajusti, ar pajauti minkšto megztinio šilumą. Laiką pabandyti kažką naujo. Ir laiką susitikti su praeitimi, suvokti jos svarbą. Laiką nepraleisti kažko svarbaus, ir laiką viską pramiegoti. Noriu palinkėti rasti laiką atleisti kitiems. Ir laiką atleisti sau. Ir laiką prisipažinti meilėje. Ir laiką pakvėpuoti į užsalusį stiklą ir ant jo užrašyti: "VISKAS YRA GERAI". Tas laikas, - Dangaus dovana tau!

**Mums šventa diena išaušo.
Ateikite, tautos,
pagarbinkite Viešpatį:
šiandien didinga šviesa
nužengė žemėn.**

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iz 52, 7–10; Ps 97, 1. 2–6; Žyd 1, 1–6

Psalmės atliepas

Mato visas pasaulis išganingąjį Dievo veikimą.

Evangelija pagal Joną (1, 1–18)

Pradžioje buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Jis pradžioje buvo pas Dievą. Visa per jį atsirado, ir be jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę. Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa. Šviesa spindi tamsoje, ir tamsa jos neužgožė. Buvo Dievo siųstas žmogus, vardu Jonas. Jis atėjo kaip liudytojas, kad paliudytų šviesą ir kad visi per jį įtikėtų. Jis pats nebuvo šviesa, bet turėjo liudyti apie šviesą.

Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ir ji atėjo į šį pasaulį. Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis per jį atsiradęs, bet pasaulis jo nepažino. Pas savuosius atėjo, o savieji jo nepriėmė. Visiems, kurie jį priėmė, jis davė galią tapti Dievo vaikais – tiems, kurie tiki jo vardu, kurie ne iš kraujo ir ne iš kūno norų ir ne iš vyro norų, bet iš Dievo užgimę. Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų; mes regėjome jo šlovę – šlovę Tėvo viengimio Sūnaus, pilno malonės ir tiesos.

Jonas apie jį liudija ir šaukia: „Čia tasai, apie kurį aš kalbėjau; tas, kuris paskui mane ateis, pirmiau už mane yra buvęs, nes jis už mane pirmesnis“. Tikrai, iš jo pilnatvės visi mes esame gavę malonę po malonės. Kaip įstatymas duotas per Mozę, taip tiesa ir malonė atėjo per Jėzų Kristų. Dievo niekas niekada nėra matęs, tiktai viengimis Sūnus – Dievas, Tėvo prieglobstyje esantis, mums jį atskleidė.

Evangelijos komentaras:

Kalėdų žinia kalba apie Jėzaus gimimą kaip Šviesą, kuri perskverbia ir išsklaido tamsą... Ar mes tamsoje?.. Dievo buvimas su žmonėmis keičia gyvenimo svorį ir perkeičia liūdesį į džiugesį, skleidžia linksmumą, gerą žinią. Mes, šitoje palaimintoje Šventėje, atėjome su savo tamsumais, tačiau su vilties ir džiaugsmo žibintu, norėdami kuo daugiau atrasti tos „Didžios Šviesos“. Girdime Kūdikio – Dievo Šviesos tiesą ir žinią mums, Kuris iš Dangaus nušviečia mūsų kasdienybę kitokia tiesa ir mintimi...

Dievas, sudėjęs lūkesčius į pagalbą sukurtą žmogų, laukė... Dievas laukia ir dabar. Laukia taip ilgai, kad, rodos, kažkurio metu turėtų nustoti laukti ir pavargti nuo laukimo... Bet negali Jis nustoti, negali pamiršti ir palikti, gyventi tik sau. Todėl kantriai laukia ir beldžiasi į mūsų gyvenimus. Dieviška kantrybė... Kaip sunku mums tai suprasti. Taip...

Jis gimsta Betlejuje, Jį priima Marijos ir Juozapo rankos, žmonių rankos. Angelai paskelbia Jo gimimą tokiais žodžiais: „Ir štai jums ženklas: rasite kūdikį, suvystytą vystyklais ir paguldytą ežžioje“. Ar tai žinia, kurios mes laukiame ir ieškome savo gyvenimo laktymuose ir kažko ieškojimuose? Dievo švelnumas ir kantrumas: Dievas, kuris į mus žvelgia šilumos pilnomis akimis, priima mus, mūsų mažumą, tai, kuo mes gyvename nuo pradžios. Tai mylintis Dievas.

Kaip suprasti tokį Dievo švelnumą? Ar leidžiū Jam mane pasiekti, apkabinti, ar, priešingai, trukdau Jam priartėti? „Bet aš ieškau Dievo“, pasakys kai kas. Ir labai gerai, ir taip pat yra svarbu – kaip ir leisti, kad Jis mane atrastų, kad švelniai paliestų. Šį klausimą mums užduoda Kūdikėlis, vien savo buvimu: ar leidžiū Dievui prie tavęs prisiliesti? Kaip šiandien pasauliui reikia švelnumo... Dievo kantrybės, Dievo artumo, Dievo švelnumo...

Krikščionio atsakas į Dievo parodomą gerumą – gyvenimas. Jis turi būti gyvenamas su gerumu ir narsa. Kai suvokiame, kad Dievas yra įsimylėjęs mūsų mažumą, jog Pats tapo mažu, kad mus sutiktų, kad mus paliestų, – tada ir mes negalime neatverti Jam ir kitam žmogui savo širdies ir neprašyti: „Viešpatie, padėk man būti kaip Tu, duok švelnumo malonę sunkiausiomis gyvenimo situacijomis, prisilietimo prie Tavęs ir kito žmogaus malonę kiekvienoje dabartinėje situacijoje...“.

Išgirsime Jo, Gimusio, balsą. Prisiminkime kūdikį, Jo gimimą, ir Jo balsą.

Mūsų vyskupo Rimanto Norvilos kalėdinis laiškas

Mielieji, šiandien, džiaugdamiesi Šventomis Kalėdomis, kartu apmąstome vieną svarbiausių ir didžiausių mūsų tikėjimo tiesų – Dievas tapo žmogumi, jis atėjo į pasaulį, kad atskleistų beribę savo meilę ir gailestingumą.

Tai nebuvo atsitiktinis, bet Dievo nuo amžių numatytas įvykis. Kaip žinome, apie būsimą Jėzaus atėjimą skelbė Dievo Dvasios įkvėpti Senojo Testamento pranašai, jo, kaip Mesijo, laukė Viešpaties išrinktoji tauta.

Evangelistas Lukas taip pasakoja apie šio pažado išsipildymą ir angelo Betliejuje praneštą žinią: „Štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, kuris bus visai tautai. Šiandien Dovydo mieste jums

gimė Išganytojas. Jis yra Viešpats Mesijas“ (Lk 2, 10–11). Ši žinia skirta ne tik to meto žmonėms, amžių būvyje ji pasiekia ir mus. Ji atskleidžia, kad Jėzaus įsikūnijimas yra neaprepiamo dieviško dosnumo dovana, skirta kiekvienam iš mūsų. Dievas įsikūnijo, atskleisdamas savo artumą ir gerumą, kad išgelbėtų mus iš nuodėmės, amžinos mirties, ir vestų į amžinąjį gyvenimą.

Taip suprastos Šventosios Kalėdos yra ne tik šventė, bet ir kvietimas, kuris skatina priimti Kristų į savo gyvenimą taip, kaip Jį priėmė Marija, Juozapas ir Evangelijoje minimi piemenys. Tai kvietimas priimti Dievo buvimą tarp mūsų ne tik šventinėje liturgijoje, bet ir kasdienybėje, artimiausioje mūsų gyvenimo aplinkoje: šeimoje, bendraujant su giminaičiais, kaimynais, bendradarbiais, susiduriant su kiekvienu žmogumi. Kristų priimame į savo gyvenimą kiekvieną kartą, kai Dievo įsakymų pamokyti parodome gerumą, gailestingumą, atleidimą, artimo meilę, kai tampame gyvais Dievo veikimo liudytojais.

Šią džiaugsmingą, šventišką dieną drauge apmąstykime ir tai, kaip galime nešti kitiems žinią apie mus aplankantį Dievą ir sleisti jo šviesą pasaulyje. Gal galėtume taip, kaip mus ragina popiežius Pranciškus, padėdami stokojantiems, vargstantiems, dovanodami savo laiką ir dėmesį tiems, kuriems labiausiai to reikia. O gal ir mūsų namų pastogė yra ta erdvė, į kurią pravartu įnešti daugiau gerumo, šviesos, vilties, kažką pataisyti. Galbūt Viešpaties malonei veikiant reikia kažką išgydyti tarpusavio bendrystėje. O gal būtų gera ir naudinga dalytis iš Dievo ateinančiu gerumu – šiuo laiku aplankyti ką nors iš artimų žmonių ar bent susisiekti su jais per atstumą, pakalbinti juos, išklausti, paguosti ir taip nušviesti jų kasdienybę.

Švęskime Jėzaus gimimą ne tik tai parodydami išoriškai – papuošdami savo aplinką, namus šviesomis, spalvomis, šventinėmis dekoracijomis, bet ir įkūnydami gerumą savo artimui. Taip ši šventė įprasmins laiką, kai Kristus gimsta ne tik Betliejuje, bet ir kiekvieno iš mūsų širdyje, taip pat mūsų gyvenime. Kad su apaštalu Jonu galėtume tvirtinti: „Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų“ (Jn 1, 14). Tegul tas Žodis – Įsikūnijęs Atpirkėjas Kristus gyvena ir mūsų mintyse, ir darbuose, ir kasdieniame gyvenime.

Švęsdami Jėzaus gimimą konkrečiais artimo meilės darbais ir su džiaugsmu širdyje pasitikime Išganytoją, kuris atėjo dėl mūsų. Dovanokime tą džiaugsmą ir kitiems, tegul mūsų geranoriškos pastangos skleidžia Kalėdų šviesą pasauliui.

Mielieji, Šventų Kalėdų liturginis šventimas mums primena, jog Dievas yra Šviesa ir Jame nėra jokios tamsos. Kalėdų dienos Evangelija skelbia: „Šviesa spindi tamsoje, ir tamsa jos neužgožė“ (Jn 1, 5) O toliau toje pačioje Jono evangelijoje Jėzus pats apie save sako: „Aš – pasaulio šviesa“ (plg. Jn 8, 12).

Ir pranašas Izaijas, skatinamas dvasinio įkvėpimo, apie būsimą Kristaus atėjimą skelbė: „Tauta, gyvenusi tamsoje, išvydo didžią šviesą, gyvenusiems nevilties šalyje užtekėjo šviesybė“ (Iz 9, 1). Ši šviesa yra pats Kristus – pasaulio Šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų.

Šventosios Šeimos sekmadienis; ir 2025 metų Jubiliejinį Vilties metų pradžia

Ateinantį sekmadienį turėsime mintyse savas šeimas, žiūrėdami į Šventąją Šeimą – Jėzų, Juozapą ir Mariją. Ateisime į Eucharistijos šventimą, kurioje taip pat esame Šeima, gimusio žmogumi Dievo vienijama Šeima.

Ateinantį sekmadienį popiežius Pranciškus bule **VILTIS NEAPGAUNA** oficialiai paskelbs Jubiliejinį Vilties metus.

Tad visi, su savo šeimomis, susirinkime sekmadienio šventimui, ir prisipildykime ar pasiryškime gyventi turint vilties gyvenimui, kiekvienai dienai, ne tik metams.

Šv. Kalėdų rytas... Neapsakomas jausmas, džiaugsmas, meilė, gerumas užlieja mūsų kūnus ir sielas. Skubame į šventovę pasveikinti ir pagarbinti gimusį Kūdikelį!

Ar pajaučiame, kad mūsų širdyse būna tuštuma ir mes siekiame kaip nors tą tuštumą užpildyti? Deja, be Dievo, tai neįmanoma. Tikroji pilnatvė ateina kai žmogus į savo širdį pasikviečia Dievą. Vertingiausi tie dalykai, kurie džiugina Dievo širdį.

Dėkokime Viešpačiui už tai, ką gavome šiame kelyje, nes jeigu mes dar čia, tai dar turime galimybę mylėti, kažkam patarnauti, ar tiesiog būti geri. Pamąstykite apie savo vietą šiame gyvenime, apie misiją, mums duotą Dievo. Taip galime ir išeiti nesupratę, ko atėjome...

Mes nenorime mylėti, bet norime, kad mus mylėtų. Tegul meilė būna didelė, o neapykanta maža. Dievas

mus visus myli, tik Jo meilė karštesnė ir stipresnė. Anot vieno kunigo, kas lanko bažnyčią yra Bažnyčios „grynuoliai“. Tad visiems geros sveikatos, gražių akimirkų, ir atsiminkime: „mylintiems Dievą viskas išeina į gera“.

Su pagarba ir meile, Ada.

➡ Dieviškoji Šviesa nėra vien tik tolima dangiška tikrovė. Ji įžengė į mūsų gyvenimą per Kristų, gimusį Betliejuje. Ta Šviesa yra gailėstingoji Viešpaties meilė, kuri apšviečia mūsų širdis ir skatina ją skleisti, įkūnyti mūsų kasdienybėje.

Ši Dieviškoji Šviesa kviečia mus gyventi ne tamsoje – ne nuodėmėje, ne egoizme, ne abejingume. Ji mus ragina būti jos nešėjais pasaulyje. Jėzus sakė: „Jūs pasaulio šviesa. <...> tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje“ (Mt 5, 14–16). Taigi mes, kaip Kristaus sekėjai, esame paties Viešpaties pašaukti skleisti šią šviesą savo žodžiais ir darbais, taip pat ir liudijimu savo aplinkoje.

Švęsdami Jėzaus gimimą priimkime jo Šviesą į savo gyvenimus, leiskime jai per mus skleisti džiaugsmą, ramybę ir viltį kitiems. Tebūna mūsų šeimos, bendruomenės ir visa aplinka persmelkta šios dieviškos šviesos. Ji taip pat teliudija, kad kasdienybės išbandymuose esame ne vieni. Kad Dievas yra šalia, apšviesdamas mūsų gyvenimo kelią, stiprindamas mus savo malone.

Šviesių, džiugių, viltingų Viešpaties užgimimo švenčių mums visiems!